

**PREMIS
LITERARIS
HOMILIES
D'ORGANYÀ**

ETNA MIRÓ
guanyadora edició 2021

Etna Miró és una jove
barcelonina de vint anys,
guanyadora del Premi
Alt Urgell de **Joves
Autors 2021**, emmarcat
dins dels Premis Literaris
Homilies d'Organyà, amb
la seva obra "Versions
sobre Sebastià Grol".

Per conèixer-la una mica
més li hem volgut fer
una entrevista.

oficina **Jove**
de l'Alt Urgell

Veiem que la teva trajectòria literària ve de molt lluny, des del 2012 acaparant premis en diversos certàmens, no només de narrativa sinó també, inclús, de poesia

<https://etnamiro.blogspot.com/p/premis.html> .

Ens pots explicar com, quan i perquè vas introduir-te en el món de l'escriptura?

Sempre hi he estat lligada. Quan era menuda, els meus pares s'asseguraren que el meu fos un món ple de mitologia, històries, literatura.... Em llegien adaptacions de clàssics per a nens, en veiem les pel·lícules... Em feien viure-les amb tanta intensitat que aquelles històries, als meus ulls, esdevingueren tangibles, s'entroncaren amb la meva vida amb tanta naturalitat que, de forma necessària, vaig agafar l'escriptura com una manera de donar-los una continuació. Per a mi, escriure va començar ja de ben petita, quan vaig aprendre que no només podia rebre les històries que tant m'agradaven, ans també les podia crear jo, modelar-les a la meva voluntat.... I des d'aquella nena fins ara, ha estat un camí recte.

Com a escriptora, tens algun gènere preferit? A més de relats i poesia, has escrit alguna novel·la, articles, assajos...?

No hi crec massa, en els gèneres. A l'hora d'escriure, no pots evitar sentir-ne l'artificialitat de la diferenciació. Si és una artificialitat útil, àdhuc necessària, això ja és un altre tema. Per aquest motiu, jo sempre m'acabo decidint per la novel·la o pel relat llarg, perquè penso que són el

gènere menys gènere, el més lliure: la seva única norma és no tenir-ne. En una novel·la, pots barrejar-hi de tot i segueix sent una novel·la: no hi ha res que en pugui quedar exclòs. Al meu parer, és la forma que inclou la resta.

Tanmateix, també a vegades m'ho passo bé sortint-ne... Darrerament, m'agrada escriure assaig però sense la petja acadèmica... M'agrada explorar la literatura limítrof, aquella que bé podria ser assaig, però està tan ben escrita que et duu a pensar en altres paraules menys àrides que "assagístic". També, per exemple, m'agrada la mena de coses que feu Stefan Zweig amb les seves biografies (la de Maria Antonieta o la d'Erasme de Rotterdam): són llibres que, estrictament, són biografies i, no gensmenys, l'autor hi deixa un clar senyal d'autoria, d'una sensibilitat i personalitat pròpies que, usualment, la biografia descarta per la seva naturalesa.

Una escriptora neix o se'n fa? Quines creus que són les qualitats necessàries per crear literatura?

Neixen escriptors així com neixen enginyers: hi ha un punt molt primerenc en la vida en què tots podem ser-ho encara tot. Anar vivint és anar restant d'aquest encara, val a dir, anar garbellant tots els camins fins a quedar-te només amb aquells possibles... Però aquest garbell no és pas capriciós, sinó que sempre el fem d'acord amb uns condicionaments. Per a escriure, no fa falta res més que una voluntat més o menys ferma: la de posar negre sobre blanc. Cap qualitat concreta... Però per a ser escriptor, sí que penso

que cal que coincideixin en una mateixa persona la capacitat amb la voluntat. Voler-ho fer i saber-ho fer: saber-ne més com més ho fas, voler-ho fer més com més ho fas.

Tens algun/a autor/a predilecte? Hi ha alguna obra que t'hagi marcat especialment?

Tinc un panteó particular, sí. Hi ha els que em van acompanyar en un moment concret de la meua vida i sempre els associaré: la meua enfebrada per la Rodoreda i la Woolf, el meu enlluernament pel món de García Márquez, la meua descoberta silenciosa i apassionant de Némirovsky i de Lispector, la solidesa monumental de Márai, la tendresa idealista de Zweig....

La meua darrera descoberta és Proust, que fa semblar la resta de llibres bons, però mai del tot. Tots aquests autors m'han fet dir, mentre els llegia, que aquelles pàgines contenien tanta literatura que no podien quedar-se en només literatura.

Si poguessis, amb quin/a escriptor/a t'agradaria tenir l'oportunitat de conversar? Per què?

Podria fer una taula rodona amb un grup, oi? Escollir-ne només un és impossible... Suposo que hi seuria Rilke, perquè el seu Diari de Florència em semblà d'una sensibilitat delicadíssima, d'una fina intel·ligència de percepció, d'aquelles persones, diguem-ho així, que donen sentit a la paraula elevat. O tal vegada algú com Roland Barthes, Octavio Paz o Maurice Blanchot, de qui n'admiro

la capacitat que tenien per a posar en relació idees de camps tan diversos. Prenen el fil tot parlant de silenci, segueixen pel signe, pinzellades de metafísica, i acaben en l'amor, i no saps com, però tot ha estat un bloc perfectament coherent. Són d'aquella mena de pensaments plurals que admiro.

Com hem dit, la teua trajectòria literària és molt extensa. Has participat en nombrosos concursos literaris. Quan vas fer el primer pas? Com vas descobrir aquest món?

És una història divertida, de fet. Jo sempre guanyava els jocs florals de la meua escola. Un dia, una amiga de la meua mare li envià un enllaç per a participar en un premi de la Vall del Jerte, on calia escriure un microrrelat sobre cireres. Jo, com m'avorria, vaig escriure'n un ràpidament i el vaig enviar sense més. Vaig guanyar i el premi consistia que cada mes t'enviaven una caixa enorme de cireres a casa. Em van fer tan feliç aquelles cireres mensuals que vaig començar a buscar altres premis i així, a poc a poc, vaig anar-hi entrant.

Les teves obres han estat valorades arreu de la geografia catalana: Calella, Ascó, Centelles, Molins de Rei... i, ara, a Organyà. Guanyes tot el que jugues? Has fet algun tipus d'estadística respecte les obres presentades i els premis obtinguts?

